

INGEZONDEN.

De redactie behoudt zich voor ter bevordering van spoedige plaatsing der stukken zoo noodig eenige bekorting aan te brengen.

CASUISTISCHE BIJDRAGE INZAKE HET AFGEVEN VAN MEDISCHE VERKLARINGEN AAN LEVENSVZERZEKERINGSMAATSCHAPPIJEN.

Voor ongeveer 15 jaren behandelde ik de echtgenoot van een gepensionneerd overste van het Ned. Ind. leger wegens een acute pneumonie. Zij werd buitengewoon zorgvuldig door haar man verpleegd. Op een avond ging deze even uit en keerde haastig terug naar zijn zieke vrouw, doch terwijl hij bezig was de zieke een glas melk toe te dienen, viel hij eensklaps dood neer, vermoedelijk tengevolge van een hartverlamming door de inspanning. Daar vele menschen hem nog dien avond hadden ontmoet, ging al spoedig in Amersfoort het praatje, dat hij zelfmoord gepleegd had. Er daagde al heel gauw een verzekeringsinspecteur op, die mij een verklaring van de doodsoorzaak verzocht. Ik had dat gerust kunnen doen, want de overledene had de bekende machtiging indertijd ondertekend. Ik heb dit geweigerd, onder het motief, dat ik dit alleen deed *na* de uitbetaling der verzekerde som. Daarop kreeg ik van den medischen adviseur (het betrof één onzer grootste en bekendste verzekeringsmaatschappijen) het verzoek, de verlangde verklaring af te geven, omdat zij noodig was voor de ziektestatistiek. Mijn beleefd antwoord luidde, dat ik gaarne wilde medewerken, doch *na* de uitbetaling. Voor de ziektestatistiek zou dit m.i. geen verschil maken. Ten slotte — er waren inmiddels eenige weken verlopen — en de familie eischte uitbetaling, verscheen op mijn spreekuur dezelfde inspecteur, thans in het bezit van een gezegelde en voldane quitantie, met verzoek, de bewuste verklaring te mogen ontvangen. Ik beloofde deze naar den medischen adviseur te zullen zenden, nadat ik de patiënte opnieuw zou hebben bezocht. Heftige verontwaardiging volgde, doch natuurlijk liet ik dezen inspecteur even uit. Wat ik vermoedde was namelijk juist. *Mevrouw had nog niets ontvangen*; de handteekening „voor voldaan” was slechts verkregen door te paaien met een betalingsbelofte. De geheele opzet was natuurlijk, daar bij zelfmoord de verzekering vervallen zou zijn, om niet te betalen (de man had zijn geheele leven premie betaald!) in verband met de loopende geruchten. Ik heb dan ook altijd het standpunt gehuldigd, onafhankelijk van de machtiging, om pas na de uitbetaling de verklaring af te geven. De mogelijkheid, dat er eens een echte zelfmoord zou kunnen plaats vinden, en men dan juist doór het weigeren van een verklaring moeilijkheden zou verwekken, heeft mij hiertoe geleid.

Utrecht.

G. A. PRINS.

TRICHOPHYTIA CAPITIS BIJ VOLWASSENEN.

Naar aanleiding van het referaat in het *Ned. Tijdschr. v. Geneesk.* van 12 September j.l. door collega POSTMA van het artikel van MASCHKILLEISSON, die in de literatuur ruim 400 gevallen aantrof van trichophytia capitis bij volwassenen, deel ik hier het volgende geval mede:

Een jongen van 5 jaar werd naar mij verwezen wegens een schimmelaandoening van het behaarde hoofd. Microscopisch vond ik het type van een trichophyton-aandoening. De grootmoeder, die het kind bracht, vroeg advies voor haar „roos”. Bij haar bleek er aan het achterhoofd vele schilferende plekjes te zijn, waartusschen enkele kleine crustae o.a. door het krabben ontstaan. Het microscopische onderzoek van schilfers en nabijstaande haren toonde ook hier een trichophytoninfectie. De grootmoeder zou de aandoening reeds vele jaren hebben gehad en het kind had den laatsten tijd bij haar geslapen. Van favus, waaraan vooral te Leiden de dermatoloog moet denken, was geen sprake. De cultuur op SABOURAUD-agar leverde zoowel bij grootmoeder als kleinkind een trichophyton-cultuur van het type regulare. De grootmoeder kon niet aangeven hoe lang zij de infectie had, doch zeker bestond deze een groot aantal jaren.

Ook hier dus een volwassene, een vrouw, en localisatie van de ziekte op het achterhoofd. De nagels waren niet aangetast en er waren geen zekere teekenen van hypofunctie der geslachtsklieren geweest.

Leiden, 21 September 1936.

J. BRANDON.

BERICHTEN.

BUITENLAND.

OOST-AFRIKA. — De vliegmachine en de koorts. In het begin van dit jaar is te Nairobi een conferentie gehouden over samenwerking van de geneeskundige en gezondheidsdiensten in Kenya, Belgische Congo, Nyasaland, Soedan, Tanganyika, Oeganda en Zanzibar. *The Brit. med. Journ.* van 12 September ontleent aan het verslag dier conferentie o.a. beschouwingen over de mogelijkheid, dat vliegmachines de Aëdes Aegypti, die de gele koorts overbrengt, en veel voorkomt in Kenya, Oeganda en Soedan, naar andere landen zouden vervoeren. In 1934 is in Soedan een geval van gele koorts voorgekomen en zouden muggen, die bloed van een lijder aan deze ziekte zouden hebben gezogen, in een vliegmachine terecht komen, dan zouden, onder een niet „doorgeziekte” bevolking, noodlottige epidemieën kunnen ontstaan. Reeds hebben de autoriteiten voor de hotels en restaurants van vlieghavens toen beschermingsmaatregelen tegen muggen voorgeschreven, en het is zaak, de vlieghavens vrij te maken van insecten, want veel moeilijker is het, de machines daarvan vrij te houden, hetzij men dit tracht te doen door beschutting van haar deuren en vensters, hetzij door het gebruik van „muggenvallen” voor de passagiers en de bagage bij het uitstappen, of het berooken van de machines met blauwzuur- of andere gassen.

LONDEN. — Moet de „coroner” geneesheer of rechtsgeleerde zijn? — De „coroner”, de gerechtelijke lijkschouwer, die, bij vermoeden van wat in het ambtelijk Nederlandsch zoo schoon „geweldige dood” wordt geheeten, den doode moet zien, en getuigen moet hooren, is in den regel een rechtsgeleerde. Maar nu komt in *The Brit. med. Journ.* van 12 September een coroner vertellen dat hij zes jaren de geneeskunst had uitgeoefend, voordat hij advocaat werd. En nu heeft hij zijn eigen ervaring geraadpleegd om uit te maken, of hij in zijn coroner's ambt meer heeft gehad aan zijn rechtsgeleerdheid dan aan zijn geneeskundige kennis, en hij komt tot het besluit, dat de dokter in hem van meer nut is geweest dan de advocaat. Hij acht zich verplicht, dit bekend te maken, omdat laatstelijk is voorgesteld, tot coroners uitsluitend rechtsgeleerden te benoemen.

BERLIJN. — Aanwending van geneesmiddelen door vroedvrouwen. Voor de in Pruisen werkzame vroedvrouwen is bepaald, dat de vroedvrouwen zich *in het algemeen* moeten onthouden van in- of uitwendige aanwending van geneesmiddelen, afgezien van de gevallen, waarin zij door haar leerboek gemachtigd worden, geneesmiddelen toe te passen in afwachting van de komst van den arts. Zij zullen daarom alleen een inspuiting mogen verrichten: *a.* in tegenwoordigheid van den arts, op diens voorschrift; *b.* als de arts het haar heeft opgedragen, ook in diens afwezigheid; *c.* als de arts zulk een inspuiting heeft voorgeschreven en hij niet tijdig ter plaatse kan zijn en er haast bij is (*Deutsche med. Wochenschr.*, 14 Aug.).

NEW-YORK. — Internationale conferentie over behandeling door verwekking van koorts. Van 30 Maart tot 2 April 1937 zal te New-York een internationale conferentie worden gehouden over de physiologische, ziektekundige en therapeutische beteekenis der „pyretotherapie”. Frankrijk zal daarbij worden vertegenwoordigd door D'ARSONVAL, ABRAMI, BINET, CLAUDE, JANET, LEVADITI en AUBRY; Italië door FRUGONI; Duitschland door VOLHARDT; Oostenrijk door WAGNER JAUREGG en EPPINGER; België door BESSEMANS; Zwitserland door MICHAUX; Roemenië door DANIELOPULU.

Inlichtingen worden verstrekt door dr. WILLIAM BIERMAN, 471 Park Avenue, New York City (*Brux. Méd.*, 6 Sept.).

H. PINKHOF.